

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko direktiiviä 2006/112 ⁽¹⁾ ja erityisesti sen 24 ja 28 artiklaa sekä 168 artiklan a alakohtaa tulkittava siten, että kun kyse on sellaisen kiinteän omaisuuden myynnistä, jo[nka omistusoikeutta] ei ole ilmoitettu kiinteää omaisuutta koskevaan valtion julkiseen rekisteriin (kiinteistörekisteri) ja jota ei myyntihetkellä ollut merkitty kiinteistönä kyseiseen rekisteriin, ostajana oleva verovelvollinen, vastatessaan sopimuksen perusteella omalla kustannuksellaan toimenpiteistä, joita kiinteän omaisuuden kirjaaminen ensimmäistä kertaa kyseiseen rekisteriin edellyttää, suorittaa myyjälle palvelun vai siten, että tämä katsotaan kiinteistöinvestointiin liittyvien palvelujen hankinnaksi, jonka osalta ostajalle on myönnettävä oikeus vähentää arvonlisävero?
- 2) Voidaanko direktiiviä 2006/112 ja erityisesti sen 167 artiklaa ja 168 artiklan a alakohtaa tulkita siten, että kulut, joista ostajana oleva verovelvollinen on vastannut niiden kiinteistöjen ensimmäisestä kirjaamisesta kiinteistörekisteriin, joiden osalta sillä on oikeus vaatia omistusoikeuden siirtymistä tulevaisuudessa ja jotka on luovuttanut myyjä, joka ei ole ilmoittanut omistusoikeuttaan kiinteistöihin kiinteistörekisteriin, voidaan katsoa sellaisiksi investointitoimintaa valmistaviksi toimenpiteiksi, joiden osalta verovelvollisella on arvonlisäveron vähennysoikeus?
- 3) Onko direktiiviä 2006/112 ja erityisesti sen 24, 28 ja 167 artiklaa ja 168 artiklan a alakohtaa tulkittava siten, että [se, että ostajana oleva verovelvollinen on vastannut] sellaisten sille myytyjen kiinteistöjen ensimmäisestä kirjaamisesta kiinteistörekisteriin aiheutuneista kuluista, joiden osalta sillä on sopimuksen perusteella oikeus vaatia omistusoikeuden siirtymistä myyjiltä, jotka eivät ole ilmoittaneet omistusoikeuttaan kiinteistöihin kiinteistörekisteriin, katsottava palvelusuoritukseksi myyjälle tilanteessa, jossa myyjä ja ostaja ovat sopineet, että kiinteistörekisteritoimenpiteiden hinta ei sisälly kiinteistön [kauppa]hintaan?
- 4) Onko direktiivin 2006/112 mukaan myyjän välttämättä vastattava sellaisia myytyjä kiinteistöjä koskevista hallintokuluista, joiden ostajalla on oikeus vaatia myyjää siirtämään omistusoikeutensa tulevaisuudessa, kuten kuluista kiinteistön ensimmäisestä kirjaamisesta kiinteistörekisteriin ja mahdollisista muista kuluista? Vai voiko ostaja tai kuka tahansa tällaisen liiketoimeen osallistuvista maksaa tällaiset kulut osapuolten välisen sopimuksen perusteella sillä seurauksella, että kyseiselle verovelvolliselle myönnetään oikeus arvonlisäveron vähennykseen?

⁽¹⁾ Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annettu neuvoston direktiivi 2006/112/EY (EUVL 2006, L 347, s. 1).

Kanne 16.11.2018 – Euroopan komissio v. Saksan liittotasavalta

(Asia C-718/18)

(2019/C 54/09)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: M. Noll-Ehlers ja O. Beynet)

Vastaaja: Saksan liittotasavalta

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että unionin tuomioistuin

1. toteaa, että Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut sähkön sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä ja direktiivin 2003/54/EY kumoamisesta 13.7.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2009/72/EY ⁽¹⁾ eikä maakaasun sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä ja direktiivin 2003/55/EY kumoamisesta 13.7.2009 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2009/73/EY ⁽²⁾, koska se ei ole pannut asianmukaisesti täytäntöön

— direktiivin 2009/72/EY 2 artiklan 21 kohtaa eikä direktiivin 2009/73/EY 2 artiklan 20 kohtaa

- direkttiivien 2009/72/EY ja 2009/73/EY 19 artiklan 3 kohtaa luettuna yhdessä 19 artiklan 8 kohdan kanssa
- direkttiivien 2009/72/EY ja 2009/73/EY 19 artiklan 5 kohtaa
- direkttiin 2009/72/EY 37 artiklan 1 kohdan a alakohtaa ja 6 kohdan 1 ja b alakohtaa eikä direkttiin 2009/73/EY 41 artiklan 1 kohdan a alakohtaa ja 6 kohdan a ja b alakohtaa

2. velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanne koskee direkttiivien 2009/72 ja 2009/73 puutteellista täytäntöönpanoa sähkön ja maakaasun sisämarkkinoilla Saksassa energiataloudesta annetulla lailla (Energiewirtschaftsgesetz (EnWG)). Komission näkemyksen mukaan EnWG:llä toteutettu täytäntöönpano on neljän kohdan osalta puutteellista. Ensinnäkin vertikaalisesti integroidun yrityksen määritelmä, jolla määritellään se, mitkä yritykset kuuluvat direkttiin eriyttämissäännösten soveltamisalaan, on saatettu vain rajoitetusti osaksi Saksan oikeutta. Toiseksi aseman vaihtumista vertikaalisesti integroidun yrityksen sisällä koskevia jääviyssäännöksiä ei ole pantu täydellisesti täytäntöön. Kolmanneksi säännökset, joilla kielletään tietyt omistussuudet vertikaalisesti integroidusta yrityksestä taikka tiettyjen etujen saaminen siitä, on myös pantu vain rajoitetusti täytäntöön. Lopuksi EnWG:ssä suoritettu toimivaltuuksien jako loukkaa kansallisten sääntelyviranomaisten yksinomaisia toimivaltuuksia sellaisina kuin niistä on säädetty direktiiveissä.

Tässä on komission mukaan kyseessä direkttiin 2009/72/EY 2 artiklan 21 kohdan ja direkttiin 2009/73/EY 2 artiklan 20 kohdan, direkttiivien 2009/72/EY ja 2009/73/EY 19 artiklan 3 kohdan, luettuna yhdessä 19 artiklan 8 kohdan kanssa, direkttiivien 2009/72/EY ja 2009/73/EY 19 artiklan 5 kohdan sekä direkttiin 2009/72/EY 37 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 6 kohdan 1 ja b alakohdan ja direkttiin 2009/73/EY 41 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 6 kohdan a ja b alakohdan rikkominen.

⁽¹⁾ EUVL 2009, L 211, s. 55.

⁽²⁾ EUVL 2009, L 211, s. 94.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Oberlandesgericht Düsseldorf (Saksa) on esittänyt 16.11.2018 – Ferrari S.p.A. v. DU

(Asia C-720/18)

(2019/C 54/10)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuim

Oberlandesgericht Düsseldorf

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Ferrari S.p.A.

Vastapuoli: DU

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Arvioitaessa sitä, onko kyseessä laadultaan ja laajuudeltaan direkttiin 2008/95/EY ⁽¹⁾ 12 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu tavaramerkin tosiasiallinen käyttö, kun tämä tavaramerkki on rekisteröity laajalle tavararyhmälle – tässä tapauksessa maa-ajoneuvoille, erityisesti autoille ja niiden osille – mutta sitä käytetään tosiasiallisesti vain erityiselle markkina-segmentille – tässä tapauksessa kalliit ylellisyysurheiluautot ja niiden osat –, onko otettava huomioon rekisteröidyn tavararyhmän markkinat kokonaisuutena vai voidaananko ottaa huomioon vain tämä erityinen markkinasegmentti? Jos käyttö tässä erityisessä markkinasegmentissä riittää, onko tavaramerkki silloin pidettävä voimassa tämän markkinasegmentin osalta tavaramerkin rekisteristä poistamista sen menettämisen perusteella koskevassa menettelyssä?